

“मीठे बच्चे- कहिल्यै पनि मिथ्या अहंकारमा नआऊ, यस रथको पनि पूरा-पूरा सम्मान गर।”

प्रश्न:- तिमी बच्चाहरूमा पदमापदम भाग्यशाली को हो र दुर्भाग्यशाली को हो?

उत्तर:- जसको चालचलन देवताको जस्तो छ, जसले सबैलाई सुख दिन्छ, ऊ पदमापदम भाग्यशाली हो र जो फेल हुन्छन्, उनीहरूलाई दुर्भाग्यशाली भनिन्छ। कोही-कोही महान् दुर्भाग्यशाली बन्छन्, उनीहरूले सबैलाई दुःख दिइरहन्छन्। सुख दिन जानेकै छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! राम्रोसँग आफ्नो सम्हाल गर। सबैलाई सुख देऊ, लायक बन।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा बसेर रुहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। तिमीले यस पाठशालामा बसेर उच्च दर्जा पाउँछौ। दिलमा सम्झन्छौ- हामीले स्वर्गको धेरै उच्च पद पाउँछौ। यस्ता बच्चाहरूलाई त खुसी धेरै हुनुपर्छ। यदि सबैलाई निश्चय भएर पनि सबै एकनाश त हुन सक्दैनन्। फस्टबाट लास्ट नम्बरसम्म त हुन्छन् नै। पेपरमा पनि पहिलोदेखि अन्त्यसम्म नम्बर हुन्छन्। कोही फेल पनि हुन्छन् भने कोही पास पनि हुन्छन्। हरेकले आफ्नो दिलसँग सोध- बाबा, जसले हामीलाई यति उच्च बनाउनु हुन्छ, म कहाँसम्म लायक बनेको छु? फलानो भन्दा राम्रो छ वा कम छु? यो पढाइ हो नि। देखिनमा पनि आउँछ, जो कुनै विषयमा कमजोर छ भने फेल हुन्छ। मनिटर भए पनि कुनै विषयमा कम छ भने फेल हुन्छ। बिरलै कसैले छात्रवृत्ति लिन्छ। यो पनि विद्यालय हो। तिमीलाई थाहा छ- हामी सबैले पढिरहेका छौं, यसमा पहिलो मुख्य कुरा हो पवित्रताको। बाबालाई बोलाएका हौं नि- पवित्र बन्नको लागि। यदि विकारी आँखाले काम गर्छ भने स्वयं महसुस हुन्छ। बाबालाई लेख्छन् पनि, बाबा हामी यस विषयमा कमजोर छौं। विद्यार्थीको बुद्धिमा यो अवश्य हुन्छ- म फलानो विषयमा धेरै कमजोर छु। कसैले यस्तो पनि सम्झन्छन्- म फेल हुन्छु। यसमा पहिलो नम्बरको विषय हो- पवित्रता। धेरैले लेख्छन्- बाबा मैले हार खाएँ, उसलाई के भन्ने? उसको दिलले सम्झन्छ- अब म चढ्न सकिदैन। तिमीले पवित्र दुनियाँ स्थापना गर्छौं नि। तिम्रो लक्ष्य-उद्देश्य नै यो हो। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म एकलाई याद गर्यौं र पवित्र बन्यौं भने यी लक्ष्मी-नारायणको घरानामा जान सक्छौ। शिक्षकले सम्झन्छ नि- यसले यति उच्च पद पाउन सक्छ वा सक्दैन? उहाँ हुनुहुन्छ सुप्रिम शिक्षक। यी दादाले पनि स्कुल त पढेका छन् नि। कोही कोही बदमासले यति नराम्रा काम गर्छन् जसकारण अन्त्यमा मास्टरले सजाय दिनु पर्ने हुन्छ। पहिला धेरै जोडसँग सजाय दिन्थे। अहिले सजाय आदि कम गरिदिएका छन् त्यसैले विद्यार्थीहरू अझै बढी बिग्नन्छन्। आजकल विद्यार्थीले कति हंगामा गर्छन्। विद्यार्थीलाई नयाँ ब्लड भनिन्छ नि। उनीहरूले हेर के गर्छन्! आगो लगाइदिन्छन्, आफ्नो जवानी देखाउँछन्। यो हो नै आसुरी दुनियाँ। युवा केटाहरू नै खराब हुन्छन्, उनीहरूका आँखा धेरै विकारी हुन्छन्। देखिन त धेरै राम्रा देखिन्छन्। जस्तै भनिन्छ नि- ईश्वरको अन्त्य पाइँदैन, त्यस्तै उनीहरूको पनि अन्त्य पाइँदैन, यी कुन प्रकारका मनुष्य हुन्। हो, ज्ञानको बुद्धिद्वारा थाहा हुन्छ, यसले कसरी पढ्छ, यसको चालचलन कस्तो छ। कोही त कुरा गर्दा यसरी कुरा गर्छन् मानौं मुखबाट फूल निस्कन्छ, कोही त यसरी कुरा गर्छन् मानौं पत्थर निकाल्छन्। धेरै राम्रो देखिन्छ, प्वाइन्ट आदि पनि लेख्छन् तर पत्थरबुद्धि हुन्छन्। बाहिरको शो हो। माया धेरै खराब छ। त्यसैले- गायन छ, आश्चर्यवत् सुनन्ती, आफूलाई शिवबाबाको सन्तान कहलावन्ती, अरूलाई सुनावन्ती, कथन्ती फेरि भागन्ती अर्थात् ट्रेटर बनन्ती। यस्तो होइन, होसियार रहनेहरू ट्रेटर बन्दैनन्, राम्रा-राम्रा होसियार रहनेहरू पनि ट्रेटर बन्छन्। त्यो सेनामा पनि यस्ता हुन्छन्। एरोप्लेन सहित नै अरूको देशमा जान्छन्। यहाँ पनि त्यस्तै हुन्छन्। स्थापनामा धेरै मेहनत लाग्छ। बच्चाहरूलाई पनि पढाइमा मेहनत, शिक्षकलाई पनि पढाउनमा मेहनत हुन्छ। देखिन्छ- यसले सबैलाई डिस्टर्ब गर्छ, पढ्दैन भने विद्यालयमा सजाय दिन्छन्। यहाँ त बाबा हुनुहुन्छ, बाबाले केही पनि भन्नुहुन्न। बाबाको पासमा यो कानुन छैन, यहाँ त बिलकुल शान्त रहनु पर्छ। बाबा त सुखदाता, प्यारको सागर हुनुहुन्छ। त्यसैले बच्चाहरूको चलन पनि यस्तो हुनुपर्छ नि, जस्तै देवता हुन्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले सदैव भन्नुहुन्छ- तिमी पदमापदम भाग्यशाली हो। तर पदमापदम दुर्भाग्यशाली पनि बन्छन्। जो फेल हुन्छन्, उनीहरूलाई त दुर्भाग्यशाली भनिन्छ नि। बाबालाई थाहा छ- अन्त्यसम्म यो भइरहन्छ। कोही न कोही महान् दुर्भाग्यशाली पनि अवश्य बन्छन्। चालचलन यस्तो हुन्छ, बुझिन्छ- यो रहन सक्दैन। यति उच्च बन्ने लायक छैन, सबैलाई दुःख दिइरहन्छ। सुख दिन जान्दैन भने उसको हालत के हुन्छ! बाबा सदैव

भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई राम्रोसँग सम्हाल गर, यो पनि ड्रामा अनुसार हुनु नै छ, अझै फलाम भन्दा खराब बन्छन्। त्यसमा पनि राम्रा-राम्राले पनि कहिल्यै चिठी लेख्दैनन्। बिचराहरूको कै हाल होला!

बाबा भन्नुहुन्छ- म आएको हुँ सबैको कल्याण गर्न। आज सबैको सद्गति गर्छु, भोली फेरि दुर्गति हुन्छन्। तिमीले भन्छौ- हामी हिजो विश्वको मालिक थियौं, आज नोकर बनेका छौं। अहिले सारा वृक्ष तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ। यो अद्भुत वृक्ष छ। मनुष्यलाई यो पनि थाहा छैन। अहिले तिमीलाई थाहा छ- कल्प मतलब पूरा ५ हजार वर्षको एक्युरेट वृक्ष छ। एक सेकेन्डको पनि फरक पर्न सक्दैन। यस बेहदको वृक्षको विषयमा बच्चाहरूलाई अहिले ज्ञान मिलिरहेको छ। ज्ञान दिनेवाला हुनुहुन्छ वृक्षपति। बीज कति सानो हुन्छ, त्यसबाट फल हेर कति ठूलो निस्कन्छ। यो फेरि हो अद्भुत वृक्ष, यसको बीज धेरै सानो छ। आत्मा कति सानो छ। बाबा पनि धेरै सूक्ष्म, यी आँखाबाट देख्न सकिँदैन। विवेकानन्दको विषयमा बताउँछन्- उनले भने, ज्योति गुरुबाट निस्किएर ममा समाहित भयो। यसरी ज्योति निस्केर समाहित हुन कहाँ सक्छ र। के निस्क्यो? यो बुझ्दैनन्। यस्ता यस्ता साक्षात्कार त धेरै हुन्छन्, तर उनीहरूले मान दिन्छन्, फेरि महिमा पनि लेख्छन्। भगवानुवाच- कुनै पनि मनुष्यको महिमा छैन। महिमा छ भने केवल देवताहरूको छ र जो यस्तो देवता बनाउने वाला हुनुहुन्छ उहाँको महिमा छ। बाबाले काँडे धेरै राम्रो बनाउनु भएको थियो। जयन्ती मनाउनु छ भने एक शिवबाबाको। यी लक्ष्मी-नारायणलाई पनि यस्तो बनाउनेवाला त शिवबाबा हुनुहुन्छ नि। केवल एकको नै महिमा छ, उहाँ एकलाई नै याद गर। यी स्वयंले भन्छन्- सर्वोच्च बन्छु फेरि तल पनि झर्छु। यो कसैलाई थाहा छैन- सर्वोच्च लक्ष्मी-नारायण नै फेरि ८४ जन्मपछि तल झर्छन्, तत् त्वम्। तिमी नै विश्वको मालिक थियौ, फेरि के बन्यौ! सत्ययुगमा को थिए? तिमीहरू नै थियौ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। राजा रानी पनि थिए, सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी राजाईका पनि थिए। बाबाले कति राम्ररी सम्झाउनु हुन्छ। यस सृष्टि चक्रको ज्ञान तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा हिँडा-डुल्दा पनि रहनु पर्छ। तिमी चैतन्य लाइट हाउस हो। सारा पढाइ बुद्धिमा रहनु पर्छ। तर त्यो अवस्था भएको छैन, हुन्छ। जो पास विद अनर हुन्छ उनीहरूको यो अवस्था हुन्छ। सारा ज्ञान बुद्धिमा हुन्छ। बाबाका प्यारा, लभली बच्चाहरू पनि तब कहलाउँछन्। यस्ता बच्चाहरूमा बाबाले स्वर्गको राजाई अर्पण गर्नुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- मैले राजाई गर्दिनँ, तिमीलाई दिन्छु, यसलाई निष्काम सेवा भनिन्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- बाबाले हामीलाई शिरमाथि चढाउनु हुन्छ, त्यसैले यस्तो बाबालाई कति याद गर्नुपर्छ। ड्रामा यस्तो पनि बनेको छ। बाबा संगममा आएर सबैलाई सद्गति दिनुहुन्छ, नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। नम्बरवन सर्वश्रेष्ठ, बिलकुल पवित्र, नम्बर लास्ट बिलकुल अपवित्र। याद प्यार त बाबाले सबैलाई दिनुहुन्छ।

बाबाले कति राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ- कहिल्यै पनि मिथ्या अहंकार आउनु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- खबरदार रहनु छ, रथको पनि सम्मान राख्नुपर्छ। यिनीद्वारा नै त बाबाले सुनाउनु हुन्छ नि। यिनले त कहिल्यै गाली खाएका थिएनन्। सबैले प्यार गर्थे। अहिले त हेर कति गालि खान्छन्। कौही ट्रेटर बनेर भागन्ती भए, फेरि उनीहरूको गति के हुन्छ, फेल हुन्छन् नि! बाबा सम्झाउनु हुन्छ- माया यस्तो छ त्यसैले धेरै खबरदारी राखिराख। मायाले कसैलाई पनि छोड्दैन। सबै प्रकारको आगो लगाइदिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरा सबै बच्चाहरू काम चितामा चढेर काला कोइला बनेका छन्। सबै त एकनाश हुँदैनन्। न सबैको एकनाश पार्ट छ। यसको नाम नै छ वेश्यालय, कति पटक काम चितामा चढे होलान्। रावण कति शक्तिशाली छ, बुद्धिलाई नै पतित बनाइदिन्छ। यहाँ आएर बाबाबाट शिक्षा लिनेहरू पनि यस्ता बन्छन्। बाबाको याद विना विकारी आँखा कहिल्यै परिवर्तन हुन सक्दैनन्, त्यसैले सूरदासको कथा छ। हो त बनाइएको कुरा, दृष्टान्त पनि दिन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिल्छ। अज्ञान अर्थात् अन्धकार। भन्छन् नि- तिमी त अन्धा, अज्ञानी हो। यो ज्ञान त छ गुप्त, यसमा केही बोल्नु छैन। एक सेकेन्डमा सारा ज्ञान आउँछ, सबैभन्दा सरल छ। फेरि पनि अन्त्यसम्म मायाको परीक्षा चलिरहन्छ। यस समयमा त तुफानको बीचमा छौ, जब तिमी पक्का हुन्छौ फेरि यति तुफान आउने छैन, गिर्ने छैनौ। फेरि हेर तिमी वृक्ष कति बढ्छ। प्रसिद्ध त हुनु नै छ। वृक्ष त बढ्छ नै। थोरै विनाश भएपछि फेरि धेरै खबरदार रहन्छौ। फेरि बाबाको यादमा एकदम टिक्छौ। सम्झन्छौ- समय धेरै कम छ। बाबाले त धेरै राम्रोसँग सम्झाउनु हुन्छ- आपसमा धेरै प्यारसँग चल। आँखा नतर। क्रोधको भूत आउनाले अनुहार नै एकदम फेरिन्छ। तिमी त लक्ष्मी-नारायण जस्तो अनुहार भएको बन्नु छ। लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने छ। साक्षात्कार अन्त्यमा हुन्छ, जब ट्रान्सफर हुने समय हुन्छ। जसरी सुरुमा साक्षात्कार भयो त्यस्तै अन्त्य समयमा पनि धेरै साक्षात्कार हुन्छ। तिमी धेरै खुसी हुन्छौ। मिरुआ मौत मलुका शिकार... अन्त्यमा धेरै दृश्यहरू देखिन्छन् अनि फेरि पछुताउँछौ

पनि- मैले यो गरें। फेरि त्यसको सजाय पनि धेरै कडा मिल्छ। बाबा आएर पढाउनु हुन्छ, उहाँको पनि इज्जत राखेनौं भने सजाय मिल्छ। सबैभन्दा कडा सजाय उनीहरूलाई मिल्छ, जो विकारमा जान्छन् वा शिवबाबाको धेरै गलानि गराउने निमित्त बन्छन्। माया धेरै शक्तिशाली छ। स्थापनामा के के हुन्छ। तिमी त अहिले देवता बन्छौ नि। सत्ययुगमा असुर आदि हुँदैनन्। यो संगमको नै कुरा हो। यहाँ विकारी मनुष्यले कति दुःख दिन्छन्, बच्चीहरूलाई पिट्छन्- विवाह अवश्य गर भन्छन्। स्त्रीलाई विकारको लागि कति पिट्छन्, कति विरोध गर्छन्। भन्छन्- संन्यासी पनि रहन सक्दैनन्, यहाँ फेरि को छन् जसले पवित्र रहेर देखाउँछन्। पछि गएर अवश्य बुझ्छन्। पवित्रता विना देवता त बन्न सकिँदैन। तिमीले सम्झाउँछौ- हामीलाई यति प्राप्ति हुन्छ त्यसैले छोड्यौं। भगवानुवाच- काम जिते जगतजित। यस्तो लक्ष्मी-नारायण बन्छौं त्यसैले किन पवित्र नबन्ने? फेरि मायाले पनि धेरै पछार्छ। उच्च पढाइ हो नि। बाबा आएर पढाउनु हुन्छ- यो कुरा बच्चाहरूले राम्रोसँग स्मरण गर्दैनन् त्यसैले मायाले थप्पड लगाइदिन्छ। मायाले अवज्ञा पनि धेरै गराउँछ फेरि उनीहरूको के हाल होला! मायाले यस्तो बेपर्बाह बनाइदिन्छ, अहंकारमा ल्याउँछ, कुरै नसोध। नम्बरवार राजधानी बन्छ त्यसैले कुनै कारणले बन्छ नि। अहिले तिमीलाई पास्ट, प्रेजेन्ट, फ्युचरको ज्ञान मिल्छ त्यसैले कति राम्रोसँग ध्यान दिनुपर्छ। अहंकार आयो भने त्यो मर्यो। मायाले एकदम कंगाल बनाइदिन्छ। बाबाको अवज्ञा भयो भने फेरि बाबालाई याद गर्न सक्दैनौं। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आपसमा धेरै प्रेमसँग चल्नु छ। कहिल्यै पनि क्रोधमा आएर एक अर्काको आँखा देखाउनु हुँदैन। बाबाको अवज्ञा गर्नु हुँदैन।

२) पास विद् अनर बन्नको लागि पढाइ बुद्धिमा राख्नु छ। चैतन्य लाइट हाउस बन्नु छ। दिन-रात बुद्धिमा ज्ञान घुमिरहोस्।

वरदान:-

सदा आफ्नो श्रेष्ठ भाग्यको नशा र खुसीमा रहने पदमापदम भाग्यशाली भव

सारा विश्वमा जति पनि धर्म पिताहरू वा जगदगुरु कहलाउँछन्, कसैलाई पनि माता-पिताको सम्बन्धमा अलौकिक जन्म र पालना प्राप्त हुन सक्दैन। उनले अलौकिक माता-पिताको अनुभव सपनामा पनि गर्न सक्दैनन् तर तिमी पदमापदमपति श्रेष्ठ आत्माहरू हरेक दिन माता-पिताको वा सर्व सम्बन्धको याद-प्यार लिने पात्र हौ। स्वयं सर्वशक्तिमान बाबाले तिमी बच्चाहरूको सेवक बनेर हर कदममा साथ दिनुहुन्छ। त्यसैले यही श्रेष्ठ भाग्यको नशा वा खुसीमा रहने गर।

स्तोत्र:-

तन र मनलाई सदा खुसी राख्नको लागि खुसीकै समर्थ संकल्प गर।